

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 285/06-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. L., B., zastúpeného advokátkou JUDr. R. F., Š., v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 182/2005, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 10 Co182/2005 z 21. marca 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. L., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2006 doručená sťažnosť Ing. F. L., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. R. F., Š., v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 182/2005, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 10 Co 182/2005 z 21. marca 2006.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 21. novembra 2002 podal Okresnému súdu Šaľa žalobu o náhradu škody vo výške 1 070 000 Sk s príslušenstvom, ktorá bola spôsobená nesprávnym úradným postupom orgánu štátu pri exekúcii nariadenej Okresným súdom Bratislava III v konaní ním vedenom pod sp. zn. 40 Er 1603/99 (podľa evidencie vedenej u súdnej exekútorke sp. zn. Ex 488/99) smerujúcu proti súdnej exekútorke a Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“).

Predmetné konanie bolo na Okresnom súde Šaľa vedené pod sp. zn. 5 C 218/02 a po zrušení tohto súdu bola jeho agenda prevzatá Okresným súdom Galanta (ďalej len „okresný súd“), ktorý uvedené konanie evidoval pod sp. zn. SA 5 C 218/02. Sťažovateľ svoj žalobný návrh v priebehu konania upresnil a doplnil podaniami z 9. októbra 2003 a 25. augusta 2004.

Okresný súd rozsudkom č. k. SA 5 C 218/02-144 zo 4. apríla 2005 žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti tomuto rozsudku podal 6. júna 2005 odvolanie, v ktorom namietal najmä skutočnosť, že sa podľa neho okresný súd v rozsudku *„stotožnil so žalovanými natoľko, že miesto nich vyslovil tvrdenia, ktoré oni sami nikdy netvrdili“*. Uvedené tvrdenia sa podľa sťažovateľa nenachádzali v žiadnom stanovisku účastníkov tohto konania, a preto neboli ani nikdy predmetom dokazovania v konaní pred okresným súdom, v dôsledku čoho sa k nim nemal možnosť nikdy vyjadriť, a navyše sú tieto tvrdenia podľa neho aj *„v príkrom rozpore so zákonom“*.

Krajský súd odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 10 Co 182/2005 z 21. marca 2006 zamietol, tak, že v plnom rozsahu potvrdil rozsudok okresného súdu zo 4. apríla 2005. Krajský súd do odôvodnenia svojho rozsudku podľa sťažovateľa prevzal takmer doslovne zdôvodnenie rozsudku okresného súdu bez toho, aby zaujal stanovisko k skutočnostiam, na ktoré poukázal v podanom odvolaní a aby vykonal ktorýkoľvek

z dôkazov, ktoré navrhol sťažovateľ vykonať, pretože mu podľa neho až v odvolaní bola prvýkrát poskytnutá možnosť vyjadriť sa k doposiaľ neprerokovaným tvrdeniam okresného súdu.

Uvedeným postupom krajský súd podľa neho porušil v sťažnosti označené práva.

K porušeniu základného práva podľa čl. 2 ods. 2 ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že rozsudkom okresného súdu zo 4. apríla 2005 v znení rozsudku krajského súdu z 21. marca 2006 bol podľa neho „*schválený*“ nezákonný postup súdnej exekútorke, ktorým v rámci exekučného konania vedeného pod sp. zn. 40 Er 1603/99 (Ex 488/99) podľa neho rozhodla o vylúčení vecí z exekúcie (pozn. išlo o postup súdnej exekútorke, v ktorom sa rozhodla v rámci exekúcie vedenej voči povinnému ako fyzickej osobe nevykonať exekúciu aj na majetok, resp. vecí patriace právnickej osobe - spoločnosti G., spol. s r. o., B., ktorej bol povinný spoločníkom). K námietke týkajúcej sa rozhodnutia o vylúčení vecí z exekúcie, ktorou sťažovateľ argumentoval v rámci priebehu celého konania však podľa neho okresný ani krajský súd vo svojich rozsudkoch nezaujali žiadne stanovisko, t. j. v tejto časti jeho žalobu neprerokovali, iba rozhodli o jej zamietnutí.

Podľa sťažovateľa ako zámienku na vylúčenie vecí z exekúcie súdna exekútorke použila okolnosť, že jej spoločnosť G., spol. s r. o., B., zaslala 13. marca 2000 návrh na vylúčenie vecí z exekúcie, ktorý napokon vôbec súdu nebol doručený. Týmto návrhom sa táto spoločnosť podľa neho nedomáhala vylúčenia vecí spísaných exekučným zápisom dňa 20. januára 2000, ale len odblokovania účtov spoločnosti G., spol. s r. o., B., ktoré boli blokované na základe upovedomenia o spôsobe vykonania exekúcie predajom podniku, ktorý súdny exekútor vydal 21. januára 2000.

Podľa sťažovateľa skutočnosť, že návrh na vylúčenie vecí z exekúcie nebol nikdy na súd podaný, znemožnila, aby o vylúčení vecí rozhodol súd. Súdnej exekútorke podľa neho vznikla podľa § 50 ods. 6 Exekučného poriadku zákonná povinnosť v exekúcii pokračovať.

Súdy oboch stupňov v súvislosti s objektívnou zodpovednosťou súdnej exekútorke nezaujali podľa sťažovateľa žiadne stanovisko k jeho námietkam, že každé

zist'ovanie účtov povinného súdna exekútorka v predmetnom konaní vykonala až na základe jeho písomnej žiadosti. Podľa sťažovateľa bola súdna exekútorka povinná exekvovať účty povinného najneskôr 29. októbra 1999, kedy povinnému expedovala upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke.

Súdna exekútorka podľa neho konala nielen neskoro, ale navyše odmietla i napriek jeho písomnej výzve exekvovať účet povinného vedený v K., a. s., B.. V exekučnom konaní podľa neho súdna exekútorka len zistila účet povinného v L., a. s., B., bez toho, aby ho zablokovala, čím povinnému „*umožnila, aby svoje finančné účty vyprázdnil*“ pred uhradením pohľadávky sťažovateľa.

Okresný a krajský súd v rámci konania v predmetnej veci podľa sťažovateľa porušili aj jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že nezaujali stanovisko k jeho námietkam týkajúcim sa vylúčenia vecí z exekúcie súdnou exekútorkou, antidatovania rozhodnutia o zrušení exekúcie predajom podniku G., s. r. o., B., manipulácie súdnej exekútorke so spisom v tejto veci, nepreskúmateľnosti spisu súdnej exekútorke, zist'ovania čísiel účtov povinného súdnou exekútorkou bez súčasného začatia ich exekúcie, ďalej k námietkam týkajúcim sa postupu MS SR, ktoré malo podľa neho zistiť a vytknúť súdnej exekútorke nerešpektovanie spisového poriadku pre exekútorov, začatie zist'ovania účtov povinného až na základe písomnej výzvy sťažovateľa a navyše bez súčasného začatia ich exekúcie, vykonávanie úkonov súdnou exekútorkou v rozpore so zákonom a po antidatovaní svojho rozhodnutia, ako i preukázanú nečinnosť súdnej exekútorke.

Podľa sťažovateľa súdy stanovisko k žiadnemu z týchto ním uplatnených argumentov nezaujali, a preto podľa neho jeho návrh neprerokovali, a teda vec, o ktorej rozhodli, nie je tá žaloba, ktorú podal on. Takýmto postupom mu súdy podľa neho odmietli prístup k súdu, čím porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy došlo tým, že súdy vyslovili vo svojich rozsudkoch podľa neho viaceré tvrdenia „*miesto žalovaných*“.

Išlo o tvrdenia, podľa ktorých:

a) súdna exekútorka zaslala Okresnému súdu Bratislava III návrh na rozhodnutie o námietkach povinného 23. marca 2000 (podľa sťažovateľa toto tvrdenie nie je podopreté žiadnym dôkazom založeným v spise, z ktorého by vyplývalo, kedy boli povinným podané námietky proti spôsobu vykonania exekúcie doručené súdu),

b) súdna exekútorka 9. februára 2000 vydala príkaz na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke (na zablokovanie sumy vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného), ktorý L., a. s., doručila spolu so žiadosťou o súčinnosť 10. februára 2000 (podľa sťažovateľa dostala táto banka príkaz na zablokovanie účtov spoločnosti G., spol. s r. o., B., a nie povinného, ako to vyplýva z vyjadrenia exekútorky pre Slovenskú komoru exekútorov z 12. mája 2000 i z faktúry banky, na základe ktorej bol predmetný úkon splatnený),

c) MS SR prislúchalo na základe sťažnosti sťažovateľa preskúmať len činnosť Slovenskej komory exekútorov, avšak sťažovateľ sa na pojednávaní 22. októbra 2004 sťažoval na postup, resp. činnosť súdnej exekútorky, a preto MS SR nemohlo svojím postupom porušiť ustanovenie § 218b ods. 4 a 5 Exekučného poriadku (toto tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s § 8 a 9 Exekučného poriadku, ako i s treťou vetou § 13 ods. 3 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov),

d) exekútora nemožno brať na zodpovednosť za insolventnosť povinného (uvedené tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s právoplatným uznesením Okresného súdu Bratislava III. č. k. 6 Nc 80/00-12 z 5. júna 2000, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 265/04-40 z 30. novembra 2004, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia voči spoločnosti G., spol. s r. o., B., z toho dôvodu, že činnosť spoločnosti je veľmi rozsiahla a predbežné opatrenie by ju mohlo značne poškodiť),

e) konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov oslobodené od platenia súdneho poplatku, ale žalobca sa domáhal aj náhrady

škody podľa § 33 Exekučného poriadku, ktoré od platenia súdneho poplatku oslobodené nie je (toto tvrdenie je podľa sťažovateľa v rozpore s komentárom Exekučného poriadku).

Súdy v predmetnom konaní tieto tvrdenia vydávajú za vlastné skutkové zistenia, avšak podľa sťažovateľa pre ich rozpor s *„materiálnou skutočnosťou, preukázanou listinnými dôkazmi a pre rozpor so zákonom“* v danom prípade o skutkové zistenia nejde. Podľa sťažovateľa sú to len tvrdenia, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť, ani k nim podať ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Pokiaľ súdy podľa neho *„vyslovovaním tvrdení v prospech jedného z účastníkov poskytujú tomuto účastníkovi návod, čo má v konaní tvrdiť, aby bol úspešný a ak sú títo účastníci i preto a len preto úspešní, ide o nespravodlivý súdny proces, v ktorom je porušený ústavný princíp rovnosti účastníkov v konaní pred súdmi“*.

V rámci podaného odvolania sťažovateľ krajskému súdu navrhol taktiež, aby vykonal viaceré dôkazy na podporu jeho argumentov (výsluch viacerých svedkov, dožiadanie na K., a. s., B., a L., a. s., B., výsluch oboch žalovaných, v ktorom by mal sťažovateľ právo klásť im otázky).

Súdy sťažovateľom navrhované dôkazy nevykonali a ani sa s nimi nijako nezaoberali. Krajský súd sťažovateľovi doručil vyjadrenia žalovaných k jeho odvolaniu až na pojednávaní konanom 21. júna 2006, na ktorom súčasne vyniesol rozsudok. Krajský súd na tomto pojednávaní nevyhovel žiadosti sťažovateľa o jeho odročenie za účelom prípravy na pojednávanie *„s ohľadom na tieto nové dôkazy, s ktorými som nemal možnosť sa oboznámiť“*, a túto jeho žiadosť ani nezaprotokoloval do zápisnice. Samotné vyjadrenia žalovaných mu podľa jeho tvrdenia krajský súd odmietol doručiť a získal ich až na základe žiadosti, aby súd svoje tvrdenie, že na doručenie týchto vyjadrení nemá právo, zapísal do zápisnice.

Krajský súd mu po prečítaní vyjadrení žalovaných počas ich prednesov podľa neho *„nepovolil vyjadriť sa k týmto novým dôkazom, na ktoré sa vo svojom rozsudku odvoláva a ani toto zamietnutie mojej žiadosti o vyjadrenie do zápisnice nezaprotokoloval“*, pričom

toto tvrdenie podľa neho potvrdzuje i zápisnica z pojednávania konaného 21. marca 2006 v tejto veci.

Vyjadrenie MS SR z 15. marca 2006 bolo pritom v rámci konania prvým podaním, v ktorom MS SR zaujalo svoje stanovisko k meritu veci a podľa sťažovateľa obsahovalo závažné dôkazy, ktoré mali rozhodujúci význam v prospech jeho žaloby. Krajský súd mu podľa neho zabránil zaujať stanovisko k tomuto vyjadreniu a s tvrdeniami MS SR sa ani nevysporiadal, preto podľa sťažovateľa nie je ani jeden z oboch rozsudkov v tejto veci odôvodnený spôsobom požadovaným v ustanovení § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), čím mu súd i z dôvodu nedostatku odôvodnenia rozsudku odňal právo na súdnu ochranu.

Popísaným spôsobom mu súdy oboch stupňov podľa neho odopreli tiež právo vyjadrenia k vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ v ďalšom texte svojej sťažnosti uviedol, že exekučné konanie je konanie, ktorým sa zaručuje oprávnenému právo vykonávať vlastníctvo podľa ustanovenia § 123 Občianskeho zákonníka k tomu majetku oprávneného, ktorým v rozpore s právoplatným exekučným titulom disponuje povinný. Postupom žalovaných a súdov oboch stupňov mu podľa neho bolo toto jeho právo odňaté, čím došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, pričom *„zodpovednosť za faktické vyvlastnenie môjho vlastníctva (sťažovateľovho; pozn.) majú súdy, pretože tie toto vyvlastnenie právoplatným rozsudkom schválili“*.

Podľa sťažovateľa štátny orgán nesmie *„v prípadoch, keď sa mu to hodí, preniesť právo zo súdov na exekútorický úrad“*, odmietnuť právo na ochranu sťažovateľovho vlastníctva *„z vlastnej úradnej povinnosti“* a všeobecné súdy nesmú takýto postup štátnych orgánov tolerovať. V rámci konania pred súdom sa podľa neho tiež nesmie stať, *„že súd nezodpovie žiadnu otázku, uplatnenú návrhom“* v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, tak ako to bolo podľa sťažovateľa v jeho prípade.

Sťažovateľ poukázal aj na svoje právo očakávať rovnosť šancí v konaní pred súdom, ktorá podľa neho vylučuje možnosť, *„aby sa súdy považovali za jedného z účastníkov“*

konania a v prospech tohto účastníka konania vyslovovali tvrdenia, ktoré sú so zreteľom na skutkový stav neudržateľné“, ako aj na právo na kontradiktórnosť súdneho konania, ktorá podľa neho nie je možná v prípade, ak súdy odmietnu vykonať navrhnuté dôkazy, ktoré by podľa neho „vyvrátili ich arbitrárne závery“.

Sťažovateľ uviedol, že v prípade, ak by ústavný súd ponechal v platnosti právoplatný rozsudok okresného súdu zo 4. júla 2005, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu z 21. marca 2006, jeho základné práva a slobody by mu odňal v rozpore s čl. 12 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavnému súdu navrhol, aby rozhodol, že:

„1. Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/182/2005 porušil právo Ing. F. L., trvale bytom: B.

- a) na zákonný postup orgánov štátu podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR,*
- b) na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,*
- c) rovnosť účastníkov v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR,*
- d) na vyjadrenie k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- e) na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR,*
- f) na neodňateľnosť, nescudziteľnosť, nepremlčateľnosť a nezrušiteľnosť základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR,*
- g) právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*

2. Rozsudok Okresného súdu v Galante č. k. SA 5 C 218/02-144 zo dňa 4. 4. 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co/182/2005 zo dňa 21. 3. 2006 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Galante na ďalšie konanie.

3. Ing. F. L., trvale bytom: B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 29.908,- Sk (slovom dvadsaťdeväťtisícdeväťstoosem Slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť jeho advokátovi JUDr. R. F., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 182/2005, ako aj jeho rozsudkom sp. zn. 10 Co 182/2005 z 21. marca 2006. K porušeniu sťažovateľom označených práv malo podľa neho dôjsť postupom krajského súdu v predmetnom konaní, ktorým mu zabránil vyjadriť sa k podaniam predkladanými žalovanými, nerešpektovaním jeho návrhov na vykonanie dokazovania, hoci v prípade žalovaných súd podľa neho akceptoval i nepreukázané tvrdenia, nevysporiadaním sa s námietkami sťažovateľa vznesenými v priebehu konania v rámci odôvodnenia súdneho rozhodnutia a nesúlalom skutkových zistení súdu s právnym posúdením vecí súdom v rozhodnutí.

Podľa § 236 ods. 1 OSP dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V súlade s druhou vetou ustanovenia § 242 ods. 1 OSP je dovolací súd z úradnej povinnosti povinný skúmať prípustnosť dovolania aj z hľadiska ustanovenia § 237 OSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak je konanie postihnuté vadami taxatívne uvedenými v tomto ustanovení a spôsobujúcimi tzv. zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V rámci svojej judikatúry ústavný súd taktiež vyslovil, že „Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.“ (IV. ÚS 115/03)

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) s odvolaním sa na judikatúru ústavného súdu, ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27. apríla 2006 vyslovil: *„Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.“*

Z uvedeného vyplýva, že v konaní, v ktorom sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia svojich v sťažnosti označených práv, sa za účinný a dostupný prostriedok nápravy vád konania, resp. rozhodnutia, ktorými sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil (najmä nedostatok dôvodov rozhodnutia, nesúlads právnych záverov súdu s jeho skutkovými zisteniami, zistenia súdu obsiahnuté v rozhodnutí bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené), považuje dovolanie, v ktorom sťažovateľ mohol uplatniť aj svoju argumentáciu uvedenú v ústavnej sťažnosti a o ktorom je v konečnom dôsledku oprávnený rozhodnúť najvyšší súd.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie jej základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2006